

Misjonijutustused

**Vaikse Ookeani
Lõunadivisjon**

**Oktoober November Detsember
2009**

Originaali tiitel:
Adventist Mission
South Pacific Division
Jouth and Adult Magazine
Quarter 4 2009

Tõlkinud Ellen Suits
Keeleline korrektuur Ellen Suits

Adventistide Koguduste Eesti Liit, 2009

MISJONIJUTUSTUSED

IV kvartal 2009

Vaikse Ookeani Lõunadivisjon

Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Vaikse Ookeani Lõunadivisjon, kuhu kuuluvad Austraalia, Uus-Meremaa ning Vaikse ookeani ekvaatorist lõuna pool asuvad saared: Cooki saared, Fidži, Pitcairn, Samoa, Saalomoni saared ja teised.

Ülesanded

Selles piirkonnas elab umbes 34 miljonit inimest, kaasa arvatud enam kui 400 900 adventisti. See teeb suhteks umbes ühe adventisti iga 85 elaniku kohta. Kuid Uus-Meremaal ja Austraalias on suhe üks adventist umbes 370–390 inimese kohta. Suurem osa adventiste elab teistes saarerühmades nagu Fidži (üks adventist 33 elaniku kohta), Paapua Uus-Guinea (1:27), Cooki saared (1:16) ja Saalomoni saared (1:14). Kõrgeima elatustasemega riikides on adventistide osakaal väikseim. See esitab väljakutse mitte ainult jõuda inimesteni, vaid ka rahastada tööd ülejäänud piirkonnas.

Samal ajal kui adventistide suhe on paljudes saareriikides kõrge, on koguduse juhtidel liikmete eest hoolitsemiseks vähe vahendeid. Lasteõpetajatel ei ole kvartaliõppetükke, viltpilte ega muid pilte laste tähelepanu köitmiseks hingamispäevakoolis ning Jumala igaveste õppetundide meeltesse vajutamiseks.

Vaikse Ookeani Lõunadivisjon valmistab ette vastupidavaid, kiletatud värviliste hingamispäevakooli õppetükkide piltidega plakateid, et aidata lastel mõista ja õppida Piiblit.

Fultoni kolledž on üks kolmest Vaikse Ookeani Lõunadivisjoni adventkõrgkoolist. Kuna see on ehitatud ühelt Fidži hõimult renditud maale, peab kool nüüd oma vana ülikoolilinnaku ümber kolima. Divisjon leidis krundi ja on alustanud uue, efektiivsema linnaku ehitamisega, kust neid enam ära minema ei sunnita.

Sel kvartalil saame helde kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetusega aidata divisjonil koolitada noori ja jõuda evangeliumiga veelgi rohkemate inimesteni.

Võimalused

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetuste projektid on:

* Fultoni kolledži, idasaareriikide tähtsaima kolledži uue linnaku ehitamine

* hingamispäevakooli õppetükkide piltplakatite valmistamine Vaikse ookeani lõunaosa saarte lastele.

3. oktoober 2009
Austraalia

Lonisa, James ja Ashleigh

Lootus ja tulevik

Lonisa, James ja Ashleigh

Mida suudab teha kool kehvas, vahel probleemses piirkonnas inimeste elu muutmiseks? Väga palju!

2005. aastal puhkesid Austraalias Sydneys ühes elamurajoonis rahutused. Helikopterid tiirlesid pea kohal ja politsei kammis tänavaid. Ümbrus nägi välja nagu lahinguväli. Selle linna probleemse ala keskel asub Jumala kantsina Macarthur'i adventkool, kus on alg- ja keskkool.

Suur osa kooli õpilaskonnast on pärit sellest samast probleemsest ümbruskonnast. Ja kolm neljandikku õpilastest tulevad mitteadventkodudest. Mõned vanemad töötavad kahel-kolmel töökohal, et laste õppemaksu tasuda. Neid köidab kooli perekonnavaim ning Kristuse armastus, mida personal ja õpilased osutavad. Direktor Jill

Pearce võtab selle kokku sõnadega: „Meie eesmärk on anda lastele lootust ja tulevikku, et nad teaksid, et neid armastatakse ja nad suudavad edu saavutada.“

Aastaid on kooli personal soovinud rajada linnakusse kirik, et jõuda evangeeliumikuulutusega efektiivsemalt inimesteni. Kuid pole lihtsalt raha. Personal pidas reedeõhtuseid ülistusteenistusi ja igal nädalal tuli kohale 40 noort inimest. „Millal te kiriku avate?“ küsisid õpilased, sest lähim adventkirik oli laste jaoks liiga kaugel. Vajadus kiriku järele muutus aina pakilisemaks.

Kaplan André pidas hingamispäevaseid jumalateenistusi kooli teaduslaboris, kuni keegi annetas koolile poole-nisti valmis hoone, millest sai kirik. Seal käivad koos jumalateenistustel ligi 100 täiskasvanut ja last. Enamik on õpilased ja nende perekonnad.

Mida muudab see kooli õpilaste elus?

James sai Macarthuri adventkolledžist teada, kui sõber kutsus teda reedeõhtusele koosolekule. „Mind üllatas, kui tore võib tegelikult kristlaste jumalateenistuse ajal olla!“ ütleb James.

James oli oma koolis hädas kiusajatega ja ta soovis kooli vahetada. Ta palus vanematelt luba Macarthurisse astuda. Vanemad ei teadnud, kas nad suudavad õppemaksu tasuda, kuid nad rääkisid direktoriga ja koostasid plaani. „Selles koolis ei ole kiusajaid,“ ütleb James. „Me oleme perekond; see on tore ja turvaline koht.“

Ashleigh on Jamesi sõbratar. Ka temal oli koolis probleeme. Jamesi ema rääkis Ashleigh' emaga koolist ja hiljuti tuli ka Ashleigh Macarthurisse.

„Mul olid mõned sõbrad, kes polnud just heaks eeskujuks, ning ma suundusin valele teele,“ ütleb ta. „Mu ema palus mul mõelda Macarthuris õppimisele. Ma käisin koolis vaatamas ja panin end sinna kirja. Ma olen siiatulemisest saadik palju teada saanud. Olen õppinud Jeesust armastama ja palvetama.“

„Mu ema sõidab koolibussiga ja töötab kohvikus, et mu õppimist toetada. Enne siia kooli tulemist ei olnud ma kunagi kirikus käinud. Nüüd ma armastan seda.“

Sue leidis Macarthuri siis, kui püüdis oma poegi ühte teise erakooli panna. „Ma olen rõõmus, et mu lapsed on siin, kus nad ei pea iga päev nägema naabrilaste käitumist.“

Kui Sue' pojad küsisid luba hingamispäeval kirikusse minemiseks, viis ema nad kohale. Poisid olid kiriku tõttu nii ärevil, et ema otsustas minna vaatama, mis sees toimub. Ta jäigi jumalateenistustel käima. „Kirikus leian seda, mis aitab mul vaimulikku teekonda jätkata,“ ütleb ta.

„Ma olen rahul, et me käime koos lastega kirikus. Meile meeldib seal ja mul on vaja abi, midagi sellist, mida minu arvates kusagilt mujalt ei saa.“ Kaplan lisab, et Sue toob endaga kirikusse kaasa inimesi, kes pole kristlased. Üks sõber hakkas käima pärast kirikut lihtsalt vestlemas. Siis tuli ta lõunale. Lõpuks tuli ta kell 11:00 ning nüüd tuleb ta kohale varakult ja aitab isegi köögis.

Eelmisel aastal viidi õpilased Paapua Uus-Guinea külla tööle. Kuigi õpilased pärinevad puudustkannatavatest peredest, nägid nad külas veelgi vaesemat elu ning soovivad tulla tagasi aitama. Kolm õpilast tahavad pärast kooli

lõpetamist minna Paapua Uus-Guineasse õpetama või kohalikku haiglasse töötama ning teine grupp kavatseb minna järgmisel aastal adventkooli ehitama.

Adventkoolid on kogu maailmas tõeliselt misjonikoolid. Neis õpetatakse tugevaid kristlikke väärtusi ja külvatakse ususeemneid, mille võtavad lapsed ellu kaasa. Teie iganädalased misjoniannetused aitavad neid koole toetada ning annavad lootust ja tulevikku tuhandetele üle kogu maailma.

Lühidalt

* Austraalia on maailma väikseim kontinent ja Vaikse Ookeani Lõunadivisjoni suurim riik. See kõrge elatustasemega riik on suuremas osas ilmalik.

* See isoleeritud maa on koduks mõnedele maailma kõige ebatavalisematele loomadele nagu kanguru, nokkloom ja koala.

* Rohkem lugusid Macarthuri adventkolledpist ja Austraaliast on selle kvartali adventmisjoni DVD-l.

10. oktoober 2009
Austraalia

Tracey

Ühel päeval

Tracey

[Paluge see lugu naisterahval ette kanda.]

Minu nimi on Tracey. Ma olen Austraalia aborigeen. Ma kasvasin üles väikeses asunduses Lääne-Austraalias. Kuigi mu ema nimetas end seitsmenda päeva adventistiks, olin mina ainus, kes kirikus käis. Mulle meeldis kirikus; ma tundsin end seal turvaliselt ja armastatult.

Kui ma käisin keskkoolis, kolisid mu vanemad Lääne-Austraalia suurima linna Perthi äärelinna. Minule kui maalt pärit tüdrukule oli Perth hirmutav. Meie kodu lähedal ei olnud adventkirikut, seepärast ei saanud ma enam kirikus käia. Siiski lubasin endale, et ma ei hakka kunagi alkoholi tarbima. Üles kasvades oli näinud, kuidas alkohol hävitab inimeste elusid, ning ma ei tahtnud sellega mingit tegemist teha.

Kui ma lõpetasin keskkooli, kolisin põhja poole väikesesse linna, et alustada oma eluga. Kohtusin ühe mehega ja peagi hakkasime koos elama. Mind ümbritsesid inimesed, kes julgustasid mind jooma ning varsti hakkasingi jooma. Mu elu libises tasapisi kontrolli alt välja.

Kuid Jumal ei jätnud mind. Ta tõmbas mind magnetina elu poole, mida oleksin pidanud elama. Ma tundsin end piinatuna ning ainus koht, kus teadsin end rahu leidvat, oli kirik.

Ma leidsin adventkiriku ja hakkasin seal käima. Seal kohtusin kahe inimesega, kes muutsid mu elu: pastor Davey ja koguduseliikme Val Royce'iga. Val käis mul sageli külas ja meist said sõbrannad. Kuigi ta teadis, et ma joon, julgustas ta mind ikka. Ta ütles sageli, et Jumal töötab minu elus. Nüüd ma tean, et ta sai seda ainult usus näha.

Ka pastor Davey ja tema naine külastasid mind sageli. Ka nemad teadsid, et ma joon. Kuid nad armastasid mu peret ja mind, isegi kui mu oma sugulased mind hülgasid. Ta ütles tihtipeale: „Ühel päeval, Tracey, ühel päeval.“ Ma ei teadnud tol ajal, mida see tähendab.

Ma olin allakäiguspiraalil, juues iga päev. Kuid hingamispäeval tõin oma tütre hingamispäevakooli, kus leidsin mõned rahu- ja rõõmuhetked.

Pastor Davey määrati teise koguduse juurde tööle. Enne lahkumist külastas ta mind ja ütles: „Mul on alati sinusse usku.“ Ma olin sel ajal purjus, kuid tema sõnad tungisid mu alkoholiuimas mõistusesse ja puudutasid südant.

Mu joomisprobleem muutus nii hulluks, et läksime elukaaslasega lahku. Mu õde võttis lapsed enda juurde, kui

ma ei suutnud nende eest hoolitseda. Ma olin vapustatud, kuid jätkasin joomist. Linnas tekkisid probleemid ning mu tädi pani mind bussile ja saatis Perthi ühe teise sugulase juurde. Ma jätkasin joomist mitu nädalat.

Ühel päeval otsustasin, et pean oma elu tagasi saama. Läksin võõrutusravikeskusesse. Seal olles sain teada, et pastor Davey on Perthis. Palusin õel talle helistada ja minu juurde kutsuda.

Pastor Davey tuli mind vaatama. Külaskäikude ajal julgustas ta mind ja kordas pidevalt: „Ühel päeval, Tracey, ühel päeval.“ Sel eluhetkel ei tundnud ma veel tõeliselt Jeesust, kuid nägin Jumala armastust pastor Davey elus peegeldumas.

Sel ajal kui pastor Davey töötas minuga, nägi Val Royce vaeva mu lastega. Ta viis neid igal nädalal hingamispäevakooli ja kirikusse ning õpetas neile, et Jeesus armastab neid.

Lõpuks võitsin alkoholismi ja lahkusin keskest. Kolisin naiste varjupaika, kus töötasin ka vabatahtlikuna. Ma ei usaldanud ennast, et suudan alkoholist eemal püsida, kuid kahe aasta pärast tundsin lõpuks, et olen valmis püüdma oma lapsi tagasi saada.

Leidsin tööd koolis, kus mu lapsed olid üles kasvanud ja meist sai taas perekond. Ma viisin lapsi kirikusse ja mu tütreid said ristitud. Kuid ma tundsin ikkagi, et mu elus oli midagi puudu.

Ühel päeval rääkis Val mulle Mamarapha piiblikoolidest, adventistide piiblikoolist Lääne-Austraalias. Mulle meeldis see mõte ja ma otsustasin kooli astuda. Seal hakkasin mõistma, mida Jumal oli minu heaks teinud. Jeesus

oli võtnud mu südame omale ja ma otsustasin Teda täielikult järgida. Lõpuks sain aru pastor Davey sõnadest „ühel päeval“. See päev oli käes, päev mil andsin end Jeesusele.

Ma lõpetan õpinguid Mamarapha piiblikolledpis, koolis, mille aitasid rajada teie kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused. Selles koolis õppisin Piiblit sügavuti ja hakkasin mõistma, kui väga Jumal mind armastab. Andsin oma elu Jeesusele ja tahan ülejäänud elu pühendada Jumala armastusest kuulutamisele Austraalia aborigeenide hulgas, just nad pastor Davey ja Val Royce.

Misjoniteated

* Austraalia aborigeenid, selle maa põlisasukad, elasid kõrvalistes maakohtades, pidades jahti ja kaevates toitu maailma kõige karmimates piirkondades.

* Adventkogudusel on terve hulk misjonikeskusi ja koole, et jõuda aborigeenideni. Üks neist on Mamarapha piiblikolledp, mis asub Lääne-Austraalias Perthi linna lähedal. Mitu aastat tagasi aitasid kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused sel kolledpil teenida Austraalia aborigeene ja valmistada neid ette teenimistööks.

* Rohkem infot töö kohta Austraalia aborigeenide hulgas on selle kvartali adventmisjoni DVD-l.

17. oktoober 2009
Austraalia

Pastor Loren Pratt

Nähtav kirik

Pastor Loren Pratt

Elujõuline ja kasvav kogudus ei saa olla tavapärane. Northpointi adventkogudus Melbourne'is Austraalias on näide vastrajatud elavast ja kasvavast kogudusest.

Alates 2003. aastast, kui kogudus alustas neljaliikmelisena, on nende eesmärgiks jõuda teiste inimesteni. „Me tahame olla nähtavad,“ ütleb pastor Loren Pratt. Liikmed on välja töötanud loomingulised meetodid, et näidata üles huvi oma ligimeste vastu.

Iga kuu külastavad liikmed oma naabreid väikeste kingitustega. Ühel kuul jagasid nad elektripirne, öeldes, et soovivad oma naabrite päeva valgustada. Kui lähenes suveajale üleminek, jagasid nad suitsuandurite patareisid. Ning jõulude ajal teeb pastor Loreni naine käsitsi 300 kaarti

oma koguduseliikmete naabrite jaoks.

Vahel peavad inimesed peenikest naeru, kui näevad koguduseliikmeid väikeste kingitustega tulemas. Kuid need koguduseliikmed arvavad, et toredam on midagi anda kui midagi küsida.

Ja inimesed reageerivad. 2004. aastal moodustati esimene neljaliikmeline harugrupp. Aastaga kasvas see 25-liikmeliseks. Nad moodustasid teisi harugruppe ning seni on kogudus tähistanud 54 ristimist. Keskmiselt käib iga nädal kohal 70 inimest.

Kogudusel on ka teisi misjoniprogramme, nagu taime- toidu valmistamise klubi, mis kutsub inimesi kokku sööma ja tervislikust toitumisest vestlema. „Nad näevad, kes me oleme, ja see murrab eelarvamused,“ selgitab pastor.

Üks pere elab odavate korteritega majas, kus paljud elanikud on Austraaliasse sisserännanud. Mary, tema abikaasa Alex ja Mary ema Sara on värsked koguduseliikmed. Nad soovisid tutvustada oma naabritele Kristust, kuid teadsid, et traditsioonilised meetodid ei toimi. Nii otsustasid nad korraldada naabritele grillipeo. Esimesel korral tuli kohale 80 inimest. Nüüd on neil iga kuu grillipidu, kuhu nad kutsuvad naabreid. Teised koguduseliikmed aitavad kolmikul valmistada toitu ja inimestega suhelda. See on tasuta ning naabritele meeldib süüa ja vestelda inimestega, kellega nad ei pea regulaarselt kohtuma.

Toit on kallis, seepärast palub Mary ema sõpradelt ja ettevõtetelt toiduannetust. „Miks te seda teete?“ küsis kord üks politseinik.

„Tahame, et inimesed teaksid, et me hoolime neist ja et kogudus hoolib neist,“ vastas Sara. Politseinikule avaldas

see nii sügavat muljet, et ta pakkus abi ürituseks toidu muretsemisel.

„See grillipidu on aidanud mul oma naabritega suhelda,“ ütleb Mary. „Me õpime neid ja nende probleeme tundma. Siis saab pakkuda abi.“

„Oleme grillipidudelt saanud palju sõpru,“ lisab Alex. „Tore on näha inimesi laudade ääres söömas ja juttu ajamas. Olen märganud, et nad panevad nüüd üksteist rohkem tähele.“

Üks läheduses elav naine oli sinna kanti kolides esialgu Mary vastu ebasõbralik. Hiljuti palus ta Maryl end kirikusse kaasa võtta. Mõni on hädas narkootikumidega, osad on raskustes üksikvanemad, teistel on muud probleemid. „Me püüame neid aidata ja kutsume kirikusse,“ ütleb Sara. „Nad tulevad ja saavad abi. Selline peabki kogudus olema.“

Anthea ja tema pere on saanud palju abi Northpointi koguduse liikmetelt, kes käivad koos kogukonna keskses. „Ma olin Jumalast kaugele läinud,“ ütleb Anthea. „Aga kui ma olin valmis tagasi tulema, hoolitses Jumal selle eest, et kirik oleks kohe üle tee!“

Anthead vaimustas see kogudus ja nende töö kogukonnas nii väga, et ta kutsus kohale ka oma vanemad, õed-vennad ja sõbrad. Nad tulid üksteise järel ja mõistsid, et tegemist polnud traditsioonilise kirikuga. See oli huvitav jumalateenistus ja misjonitöö. Lõpuks tulid mitmed tema pere liikmed Northpointi grupi töö tulemusena Kristuse juurde. Kuid Anthea mees kõhkles. Emadepäeval ütles Anthea oma abikaasale: „Mu ainuke soov on, et sa tulek-

sid minuga kirikusse.“ Mees üllatas Antheat ja tuli kirikusse siis, kui naine ei osanud oodata. Ja ta käib ikka veel kohal. Tema usk kasvab. Northpointi koguduse liikmed usuvad, et usu tulemuseks on Jeesuse järgimine ja misjonitöö. Ja see on toonud lühikese aja jooksul kümneid inimesi Kristuse juurde.

Teie misjoniannetused aitavad toetada koguduse rajamise gruppe kogu Austraalias, ühes maailma kõige ilmalikumas riigis. Ning nende uute elujõuliste koguduste kaudu leiavad sajad inimesed usu. Aitäh misjoniannetuste eest, nii et veel paljud saavad õppida tundma Jumala armastust nende vastu.

Misjoniteated

* Enamik inimesi arvab, et globaalmisjoni projektid on ainult neil aladel, kus domineerivad mittekristlikud religioonid. Kuid Austraalias ja Uus-Meremaal on globaalmisjoni projekte, mis aitavad rajada uusi kogudusi suuremates ja väiksemates linnades, kui vajadus tekib.

* Mitme globaalmisjoni projekti abil rajatakse kirikuid ülikoolide lähedale Austraalia suurtes linnades, kaasa arvatud Melbourne ja Perth. Need projektid keskenduvad ülikoolide tudengitele ja noortele spetsialistidele linnakeskustes.

* Palvetage nende misjonipingutuste pärast ja noorte eest, keda püütakse leida.

24. oktoober 2009
Fidži ja Saalomoni saared

Veresa

Muutunud süda

Veresa

Neljateistaastane Veresa kuulas vaikselt, kui arst rääkis tema vanematega. „Teie pojalt on südames auk,“ ütles arst. „Sellepärast on tal sageli peavalud ning seetõttu väsib ta kiiresti ega suuda joosta nagu teised poisid. Kuid rühm arste Austraalias suudavad ta südame korda teha ja anda talle võimaluse elada normaalset, terve inimese elu. Ma panen ta operatsiooni järjekorda, kui see rühm saabub.“

Veresa elab Fidži saarel, mis asub Vaikses ookeanis. Ta tundis kergendust, et arstid suudavad teha midagi, et aidata tal end paremini tunda. Ta püüdis operatsiooni tõttu mitte muretseda ja keskendus selle asemel lootusele, et pärast südame kordasaamist on elu parem. Ta ootas päe-

va, mil pidi arstide rühm tulema ja operatsiooni tegema. Ta tahtis lihtsalt terveks saada.

Veresa operatsioon õnnestus, kuid ta jäi kuuks ajaks haiglasse paranema. Vanemad ei saanud temaga haiglasse jääda, seepärast jäi medõde temaga vestlema, kui tal parasjagu polnud vaja teiste patsientide eest hoolitseda. Nad õppisid teineteist tundma ning Veresa hakkas ootama tema külaskäike ja vestlusi, mis tema tuju üleval hoidsid. Õde rääkis talle sageli Jeesusest ja paljudest asjadest Piiblis.

Veresa oli kasvanud üles vanematega iga pühapäev kirikus käies, kuid ta polnud kunagi kuulnud mõnest asjast, mida medõde talle rääkis ja Piiblist luges. Tema meeltesse sööbisid eriti kaks asja: hingamispäev ja eba-puhtad toidud.

Viimaks võis Veresa haiglast koju minna. Ta pidas meeles õe sõnu ja esimesel kodus viibimise hingamispäeval otsustas ta minna läheduses asuvasse adventkirikusse. Ta ei teadnud, mida arvavad vanemad kirikusse minekust, seepärast ei rääkinud ta neile. Ta pani selga igapäevased riided ja võtsin paremad riided kotiga kaasa. Kirikusse jõudes vahetas ta riided.

Veresa leidis pastori ning puistas ta üle küsimustega hingamispäeva ja teiste asjade kohta, mida ustav õde oli talle rääkinud.

Veresa käis adventkirikus mitu nädalat, enne kui otsustas vanematele rääkida, kus ta käib. Nad olid veelgi suuremas hämmastuses, kui kuulsid, et ta tahab saada seitsmenda päeva adventistiks. „Miks sa tahad meie kirikut lahkuda?“ tahtsid nad teada. Ta püüdis selgitada, mida

ta oli haiglas ja pastorilt õppinud. Ta soovis, et nad mõistaksid, et ta ei lahkunud *nende* kirikust; ta järgis Jumala teed.

„Kui sa jääd kindlaks, et tahad sinna kirikusse minna,“ ütles isa, „siis ära tule koju tagasi.“ Veresa kurvastas sellepärast, kuidas vanemad reageerisid ta soovile Jumalat tunda, kuid ta pani vaikselt oma mõned riided ja kooliasjad kotti ning läks kirikusse.

Pärast kirikut rääkis Veresa pastorile, et vanemad olid käskinud tal lahkuda ja tal pole kuhugi minna. „Sa võid meie juures elada,“ ütles pastor. Veresa ristiti ning ta jäi pastori ja tema pere juurde viieks kuuks. Igal hingamispäeval käis ta kirikusse minnes ja sealt tulles oma pere kodust mööda. Aga kui ta peatus, et nendega vestelda, saatsid nad ta minema.

Ühel esmaspäevahommikul tulid Veresa vanemad pastorile külla. Nad palusid pastoril saata Veresa koju tagasi. Rõõmsa meelega läks Veresa koju, sest ta oli perest puudust tundnud. Nad tervitasid teda südamlikult. Nad ei sundinud teda endaga koos kirikus käima ega oma uusi tõekspidamisi muutma.

Verena rääkis vanematele, mida ta kirikus õppis. Kui adventpastor kuulutas välja ühekuulise seminari, kutsus Veresa oma vanemad, tädi ja õe endaga koos koosolekule. Terve pere käis kõigil koosolekutel. Veresa süda oli täis lootust, et pere ühineb temaga adventkoguduses. Aga kui ta kutsus neid üles Jumala tõde järgima ja ristitud saama, nad keeldusid.

„Praeguseks ei ole nad adventistideks saanud,“ ütleb Veresa. „Nad peavad hingamispäeva nagu minagi reede

õhtust laupäeva õhtuni, kuid nad ei käi minuga koos kirikus muidu kui ainult erilistel puhkudel. Meil on head suhted ja ma loodan, et ühel päeval ühinevad nad Jumala perekonnaga ning me saame taas koos Jumalat teenida.“

Palvetage Veresa ja tema pere eest. Ja pidage meeles, et teie misjoniannetused aitavad inimestel kogu maailmas saada võimaluse kuulda Jumala tõde ning võtta Tema armastus oma ellu.

Lühidalt

* Fidži saarestikku kuulub umbes 800 saart, mis asuvad umbes 3000 km kaugusel Austraaliast idas. Suurimad saared on mägised ning kaetud troopilise taimestiku ja metsadega. Korallrifid ja atollid muudavad teised saared turistide hulgas populaarseks.

* Fidžil elab veidi alla miljoni inimese. Umbes pool elanikest on etniliselt melaneeslased ja teine pool Ida-India päritoluga, kelle esivanemad tulid tööle suhkrurooistandustesse, mille õitseag oli 19. sajandil ja 20. sajandi alguses.

* Sel ajal kui etnilised fidžilased peavad end kristlasteks, hoiab suur osa India päritoluga rahvastikust kinni oma traditsioonilisest religioonist. Ainult mõned on omaks võtnud kristluse.

31. oktoober 2009
Fidži ja Saalomoni
saared

Solomoni

Pole midagi kaotada

Solomoni

Solomoni istus, nägu kättesse peidetud. „*Mis on minu-
ga juhtunud?*“ mõtles ta. Ta oli triivitud eemale oma va-
nemate kirikust ning ühinenud poistega, kes tarvitasid ui-
masteid ja varastasid teistelt. Mõne aja pärast oli ta jõud-
nud kaugemale kuritegevusse ja muutunud selles aina jultu-
numaks. Tema vale elusuund kummitas teda. „*Jumal on
mind tehtu pärast niikuinii hukka mõistnud,*“ mõtles ta.
„*Ma olen kadunud. Mul pole enam midagi kaotada.*“ Ta
jätkas oma kuritegelikku elu.

Lõpuks vahistati ta röövi eest ja saadeti vanglasse.
Seal jätkas ta oma kriminaalset tegevust ning välja saades
pöördus tagasi kuritegeliku elu juurde.

Siis oli Solomonil rida unenägid, mis hakkasid teda kummitama. Ühes unenäos seisis tema juures nuttes üks naine. Ta tundis seda naist ja teadis, et ta oli seitsmenda päeva adventist. Solomoni otsustas, et peab minema adventkirikusse ja teada saama, miks oli Jumal need unenäod saatnud.

Ta läks kirikusse tavalise T-särgi ja igapäevaste püksitega. Keegi ei teinud tema riietuse kohta märkust, vaid teda tervitati jumalateenistusele saabumisel. Ta istus ja keskendus jutlusele nii pingeliselt, et mõned arvasid teda pilves olevat. Kuid Solomoni oli kaine; ta oli selle elu seljataha jätnud.

Solomoni narkodiileritest sõbrad nägid teda ja küsisid, kus ta oli olnud. Nad ütlesid, et tundsid temast puudust. Kui Solomoni ütles, et ta ei tegele enam uimastitega, hoiatasid mehed teda tagajärgede eest, kui ta püüab lahkuda. „Tehke minuga, mida soovite,“ ütles Solomoni. „Mina lähen kirikusse.“

Solomoni oli leidnud Jumala armastuse ja kogudus oli ta omaks võtnud. Kuigi ta teadis Jumalast ja lunastusest väga vähe, mõistis ta, et Jumal pakub talle teist võimalust olla Tema laps ja Solomoni võttis selle vastu. Just nagu ta oli uskunud, et oli varastades ja uimasteid tarbides Jumala armastusest ilma jäänud ja tal polnud midagi kaotada, sai ta nüüd aru, et Jumal ei ole teda tegelikult kunagi maha jätnud. Ta taipas, et tal polnud Jumalat usaldades midagi kaotada.

Solomoni vanemad oli poja muutumist nähes üllatunud. Kui ema mõistis, et poeg on tõepoolest andnud oma

elu Jumalale, siis ta nuttis, sest see oli vastus tema elu-aegsele palvele. Solomoni palus ristimist.

Kui mõned tema endistest sõpradest nägid Solomoni elus muutusi, tahtsid nad teada, mis temaga juhtus. Solomoni kutsus neid kirikusse ja mitmed tulid. Nad teadsid, et Solomoni muutmiseks oli vaja võimast Jumalat ja ka nemad tahtsid sellist Jumalat tundma õppida. Kui Solomoni ristiti, siis ristiti temaga koos ka kolm tema sõpra – kõik endised jõugu liikmed. Pastor soovitas Solomonil mõelda sellele, kuidas Jumal saaks teda oma töös kasutada.

Solomonil käis judin üle selja, kui ta kuulis pastori üleskutset. „Jumal on minu heaks nii palju teinud, ma tahan Tema tööd teha,“ ütles ta. „Aga kas minusuguse minevikuga inimest saab Jumal tõesti pastorina kasutada?“

Mõned hingamispäevakooli liikmed pakkusid, et õpetavad Solomonile, kuidas viia läbi piiblitundi, ja ta oli sellega nõus. Aga kui kogudusevanemad soovitasid tal mõelda uuesti Fultoni kolledžis õppimisele, ta kõhkles. „Ma ei ole kindel, et olen seda väärt,“ ütles ta. „Ma ei taha Jumalat ega Tema kogudust häbistada.“ Kuid Solomoni astus Fultoni kolledžisse teoloogiat õppima.

Tal ei olnud rahalisi vahendeid, kuid ta alustas usus, et Jumal hoolitseb selle eest. Ta töötas kõvasti, et kooli õppemaksu tasuda. Kuigi ta puudus sageli tundidest, sest ei suutnud maksta, ei kahelnud ta hetkekski, et Jumal leiab lahenduse. „Ma tean, et Jumal kutsub mind teenima ja ma ei taha selga pöörata,“ ütleb Solomoni. „Ma mõistan, kui madalale ma langesin kuritegelikus elus ja kui kõrgele on

Jumal mind tõstnud. Minu elu juhtiv piiblitekst on Matteuse 6:33: 'Aga otsige esmalt Jumala riiki ja tema õigust, siis seda kõike antakse teile pealegi!'^{*} Ma tean, et mu minevik ei ole eriti kaugel, ja pole just paljut vaja, et langetaksin tagasi. Seepärast kinnitan pilgu ja usu Jeesusele.“

Solomoni on näinud muutusi oma vanemate elus. Hiljuti ütles ema talle, et poeg on õigel teel. „Ühel päeval tulen ka mina,“ lubas ta.

Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rajada Fultoni kolledžile uue linnaku, et valmistada rohkem noori ette oma Issandat teenima. Mõelge, mida saaksite teha, et aidata Vaikse ookeani lõunaosa tööd Fultoni kolledži kaudu edasi viia.

Misjoniteated

* Fultoni kolledž on üks neljast seitsmenda päeva adventistide kõrgkoolist Vaikse Ookeani Lõunadivisjonis. See teenib Vaikse ookeani saarerühmi nagu Cooki saared, Prantsuse Polüneesia, Uus-Kaledoonia, Samoa, Saalomoni saared, Tonga ja Vanuatu.

* Kolledž rajati peaaegu 70 aastat tagasi, et koolitada noori inimesi töötama Jumala ja oma riigi heaks majandus-, haridus- ja teoloogiaharidusega.

* Kolledž asub kinnistul, mida renditi kohalikelt. Rendileping on läbi saanud ja kolledž tuleb ära kolida. Uus asukoht on valmis vaadatud ja kolledži linnak kolib peatselt uude kohta.

7. november 2009
Fidži ja Saalomoni
saared

Donato

Kirega õpetaja

Donato

[Paluge see mina-vormis lugu meesterahval ette anda.]

Ma kasvasin üles vanaema juures elades. Kui ta suri, läksin ema juurde elama. Meil polnud raha kingade ostmiseks, nii käisin koolis plätudega. Teised lapsed narrisid mind ja ma sain meie vaesusest teadlikuks.

Mul on õpipuue ning lugemine ja kirjutamine olid minu jaoks rasked. Mõned mu õpetajad ei mõistnud seda ja süüdistasid mind laiskuses. Kuid ma avastasin, et suudan õppida kuulates ja pähe õppides. Niimoodi lõpetasin keskkooli.

Õpiprobleemidest hoolimata tahtsin saada õpetajaks. Sain teada Fultoni kolledžist ja esitasin avalduse peda-

googikaosakonda. Ma ei saanud sisseastumiseksamist läbi, seepärast õppisin hoopis muul kursusel.

Mul polnud raha, kuid mul oli usk. Ja Jumal hoolitses minu eest. Ma töötasin kõvasti ning kui häda oli kõige suurem, mõjutas Jumal mind abistama inimesi, keda ma ei tundnud. Kuid kõige imelisem asi, mida Jumal minu heaks Fultonis õppimise ajal tegi, oli see, et mul oli võimalik saada häälikuõpetust ja sedamaid oskasin ma lugeda!

Ma sain teoloogiadiplomi ja õppisin seejärel veel kaks aastat õpetajadiplomi saamiseks. Need olid rasked aastad, kuid ma olin otsusekindel ja Jumal õnnistas mind. Ma tean, et Jumal kutsus mind õpetajaks. Tänu Jumalale, lõpuks sain oma õpetajadiplomi!

Ma võtsin vastu õpetajakoha riigikoolis väiksel eemal-asuval Põhja-Fidži saarel. Mind määrati õpetama kuudentat kuni kümnendat klassi õpilasi täis ruumis, kus oli vähe õpikuid ja veidi kriiti. Elu oli primitiivne, meil polnud elektrit ega kanalisatsiooni.

Ma avastasin, et õpilased ei oska inglise keelt, mis on Fidžil õppekeel. Pidin jätma õppekava kõrvale ja õpetama neile inglise keelt. Tegime pikemad koolipäevad ning pidasime tunde riigipühadel, et lapsed saaksid inglise keele selgeks. Lapsed oli innukad õppijad ja nende vanemad toetasid meie püüdlusi, sest nad tahtsid, et nende lastel oleks parem elu.

See oli raske aasta, kuid see meeldis mulle. Ma olin leidnud oma kutsumuse – õpetada vaeseid ja probleemseid lapsi, kelle Jumal mu teele saadab. Mulle pakuti õpetajatööd eliitkoolis Fidži pealinnas, kuid ma keeldu-

sin. Ma tahan tuua muutusi nende laste ellu, kes seda tõeliselt vajavad.

Mul oli õpetajadiplom, kuid ma soovisin haridusteaduses kraadi. Nii läksin eelmisel aastal tagasi Fultoni kolledžisse, et edasi õppida. Peagi lõpetan kraadiõppe pärast nii paljusid aastaid tööd ja ootamist.

Ma tahan jätkata tööd puuetega lastega, kes peavad koolis vaeva nägema. See on minu teenimistöö; ma mõistan, mida nad läbi elavad.

Ma ei saa riigikoolis õpilastele usust rääkida, kuid ma saan jagada oma väärtushinnanguid. Ja ma võin tunnis palvetada. Ma teenin õpetamise kaudu, külvates õpilaste hulgas ususeemneid. Ma tean, et mitmed õpilased ja nende pered on vastu võtnud Jeesuse ning saanud adventkristlasteks minu mõju tõttu. Ma usun, et Jumal on mind selleks kutsunud.

Fultoni kolledž aitas mu elu kujundada ja valmistas mind ette teistele Jumalast õpetama. Raskused, mida kohtasin õppimise ajal, aitasid kasvatada mu iseloomu ja usku. Kui mul ei olnud midagi, kinnitas Jumal mind kristlastest vendade ja õdede kaudu. See võitlus tegi minust parema kristlase, parema kodaniku.

Fultoni kolledži ainulaadne ülesanne on õpetada Vaikse ookeani lõunaosa saarte noori. Juhtkond ja personal teavad raskusi, mis õpilastel on; nad usuvad palvesse ja aitamisse, kus võimalik.

Sarnaselt õpilastele ja õppejõududele on ka Fultoni kolledžil oma missioon. Nüüd on kool teelahkmel – tuleb kolida ära maalt, kuhu ehitati ligi 70 aastat tagasi esime-

sed hooned. Seda võib pidada tagasilanguseks või hüppelauaks. On leitud uus asukoht, mis on mugavam tuhandetele, kes tulevad Fidpile õppima. Ehitatakse uued hooned, mis vastavad rohkem tänapäevastele vajadustele. Selle kvartali kolmeteistkümnendal hingamispäeval on teil võimalus toetada seda teed rajavat kooli uute hoonete ehitamisel, et teenida noori 21. sajandil ja edaspidi. Paluge Jumalalt tarkust, kuidas saaksite aidata lõpetada töö Vaikse ookeani lõunaosas.

Misjoniteated

* Fultoni kolledž on õpetanud ligi 70 aastat välja noori kristlikuks teenistuseks. Peagi kolitakse see uude kohta, kuhu ehitatakse uus ja parem linnak, mis vastab muutuva koguduse vajadustele.

* Kolledži uus koht, mis asub Fidpi peasaare lääneküljel, on paremini ligipääsetav, eriti rahvusvahelistele tudengitele, kes saavad Fidpile lennukiga.

* Osa selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab kolida kooli selle uude asukohta, et see saaks paremini teenida koguduse noori 21. sajandil.

14. november 2009
Fidži ja Saalomoni
saared

Alick

Andestuse vägi

Alick

Alicki elu oli täis vihkamist ja vägivalda. Ta hakkas juba noorena jooma ja alkohol toitis tema niigi vägivaldset iseloomu. Ta sattus sageli kaklustesse ja vahistati vägistamise eest. Aga kui ta vanglast välja sai, sattus ta vanade harjumuste küüsi ja ta vahistati peagi uuesti.

Vangis olles sai Alick teada, et teine mees oli tema naise vägistanud. Alick vandus, et tapab selle mehe, kui vanglast pääseb. Ta otsis meest, kuid see oli kadunud.

Alick ei suutnud oma pulbitsevat viha talitseda ning varsti oli ta tagasi vanglas. Kui Alick sai 2005. aastal vanglast välja, mõistis ta, et ei saa enam niimoodi elada. Miski pidi muutuma. Ta tundis, et ainus lootus on Juma-

las. Alick palus, et Jumal näitaks talle paremat eluviisi.

Alick tundis, et Jumal ütleb talle: „Kui sa armastad mind, siis pea minu käske.“ Alick teadis kümmet käsku, kuid ta polnud koolis käinud ega osanud ise Piiblit lugeda. Talle meenus, et keegi seitsmenda päeva adventist oli öelnud, et Piibli hingamispäev on laupäev. Alick hakkas hingamispäeva pidama.

Üks päev kohtas ta adventpiiblitöölist ja palus temalt abi Jumala Sõna mõistmisel. Piiblitööline käis iga päev Alicki kodus ja selgitas perekonnale tundide kaupa Piiblit. Üsna pea otsustasid Alick ja tema pere anda oma elu Kristusele ja saada ristitud.

Alick sai oma nahal tunda Kristuse kaudu saadava andestuse väge. Mitu aastat varem oli ta töötanud hotellis turvamehena. Kord tungis hotelli mees ja püüdis võtta pantvangi. Alick astus mehe ja hotelliküllastaja vahele, et küllastajat kaitsta. Mees haaras noa ja lõi Alickile pähe sügava haava. Alick vajus teadvusetult maha. Paljud kartsid, et ta on surnud.

Alick elas rünnaku üle, kuid vandus, et tapab teda rünnanud mehe. Aga kui ta haiglast välja sai, ei suutnud ta ründajat leida.

Kuid siis ühel päeval pärast ristimist tundis Alick tänaval kõndides ära mehe, kes oli teda rünnanud. „*Mida ma nüüd teen?*“ küsis ta Jumalalt. Jumal sisendas talle, et ta peab oma vaenlasi armastama ja neile andestama, isegi neile, kes on talle haiget teinud. Alick läks mehe juurde ja pani talle käe õlale. „Tere, sõber,“ ütles Alick.

Ründaja pöördus ja vaatas otsa mehele, keda ta oli

püüdnud tappa. Tema silmist paistis hirm. „Ära karda,“ ütles Alick. „Ma ei kavatse sulle viga teha. Tulin sulle ütlema, et ma olen sulle andestanud, nagu andestas Jeesus mulle. Nüüd tahan ma sinu pärast palvetada.“

Mees muutus närviliseks ja tahtis rahva silma alt ära, kuid Alick ütles: „Sina ründasid mind avalikult ja mina tahan avalikult sinu eest palvetada.“ Mees lubas Alickil palvetada ning Alicki palve liigutas teda nii väga, et ta hakkas nutma ja palus Alickilt andeks. Alick kallistas teda ja rääkis talle oma usust. Praegu on see mees andnud oma elu Jeesusele ja meestest on saanud sõbrad.

Kui Alick otsib võimalusi rääkida teistele Jeesusest, kiirgab tema elust Jeesuse armastust. „Jumal muutis mind purjus ja vägivaldsest mehest oma pojaks,“ ütleb ta. „Nüüd palun Jumalat, et Ta juhiks mind inimeste juurde, kellele tegin oma vägivaldsete aastate jooksul haiget, et ma saaksin neilt andestust paluda. Ma tahan, et nad teaksid, et Jumal muutis mind uueks.“

Üsna pea pärast pöördumist külastas Alick oma nõbu Joelit, kes oli protestantliku kiriku pastor. Kaks meest rääkisid oma usust ja Joel tunnistas, et ta on olnud hädas mõnede kiriku doktriinidega, mis tundusid Piibliga mitte sobivat. Üks neist oli hingamispäev. Ta rääkis, kuidas Jumal oli talle sisendanud, et ta õpetab väärdõpetust ja juhib inimesi eksitusse ning et ta oli palvetanud tõe pärast.

Alick rääkis, mida ta oli õppinud ja kutsus Joeli enda juurde Piiblit uurima. Kui Joel kuulas Alickit, tema naist ja neid Kristuse juurde juhtinud koguduseliiget, mõistis ta, et adventkogudus on tõepoolest Jumala tõeline kogu-

dus. Joel ja tema naine said ristitud ning nüüd püüab ta ka teisi oma kiriku liikmeid tõe juurde juhtida.

Materjalide puuduse tõttu on Joelil raskusi lastele nende tõdede õpetamisel, mida ta nüüd armastab. Kuid selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetused aitavad seda tööd kergendada. Osa neist annetustest aitab muretseda piiblilugude piltplakateid lastele hingamispäevakoolides kogu Vaikse ookeani lõunapiirkonnas.

Lühidalt

* Saalomoni saared asuvad Austraaliast kirdes, Paapua Uus-Guinea ja Fidži vahel. Riik koosneb umbes 30 saarest. Enamik Saalomoni saarte elanikest on melaneeslased. Paljud teenivad elatist põllupidamise ja kalapüügi-ga.

* Saarte ametlik keel on inglise keel, kuid neil räägitakse veel 80 kohalikus keeles, kaasa arvatud hiina-inglise keele segakeeles. Ainult pool elanikkonnast oskab lugeda.

* Teise maailmasõja ajal pidid Saalomoni saared palju kannatama lahingute tõttu, mida peeti nende kallastel ja neid ümbritsevates vetes.

21. november 2009
Paapua Uus-Guinea

Dorcas

Ootamatult tekkinud kogudus

Dorcas

Kaheteistaastane Dorcas nõjatus pikal pingil ajutises telgis ettepoole ja kuulas hoolikalt, kuidas õpetaja rääkis piiblit. Ta oli suvelaagris Paapua Uus-Guinea kaguosas. Dorcasele meeldis käsitöö ja laulmine ning mängud, mida nad mängisid. Kuid kõige enam armastas ta jutustusi Piiblist. Iga päev andis õpetaja lastele kaardi piiblisalmiga ja soovitas neil selle pähe õppida.

Kui laager lõppes, istus Dorcas autosse ja asus pikale koduteele oma kodukülla. Teel mõtles Dorcas välja plaani.

Kui ta koju jõudis, küsis ta isalt: „Kas sa paljundaksid neid piiblisalme, nii et saaksin neid anda oma sõpradele

koolis? Neil ei ole Piibleid ja nad ei tea ühtki piibliteksti.“

Dorcase isa kirjutas piiblitekstid käsitsi ümber ja Dorcas võttis need kooli kaasa. Ta kutsus oma sõbrad vahetunnis kokku. Ta jagas neile piiblitekstid ja soovitas need pähe õppida. Dorcas lubas anda neile järgmised salmid, kui nad esimesed pähe õpivad. Tüdrukud oli nõus järgmisel päeval kohtuma.

Järgmisel päeval kogunesid 10 tüdrukut vahetunni ajal Dorcase ümber. Grupp kogunes iga päev ja kasvas suuremaks. Kahe nädala pärast käis vahetunni ajal koos 20 tüdrukut.

Kui Dorcas rääkis emale, et iga päev käivad koos 20 last, soovitas ema kutsuda nad pärast kooli enda juurde. Niisiis kutsus Dorcas sõbrannad oma koju. Ta valmistas ette väikese programmi, õpetas lastele laule, rääkis piiblitlugusid ja nad tegid käsitööd nagu ta oli laagris õppinud. Ja grupp kasvas järjest suuremaks.

Kui lapsed said teada hingamispäevast, palusid nad, et võiksid ka hingamispäeval kokku saada. Kuue kuuga tuli piibliklubisse 50 last ja hingamispäeval käis kohal peaaegu 100 inimest – kaasa arvatud mõned vanemad. Dorcase vanemad aitasid Dorcasel suure grupi tööd juhtida.

Vanemad tahtsid Dorcase panna adventkooli, kuid lähimani oli vaja sõita 16 tundi kaubalaevaga. Dorcas oli uue kooli pärast põnevil, kuid ta ei tahtnud oma piibliklubist jätta. Vanemad kinnitasid, et jätkavad sellega ise. Ja nii nad tegidki.

Kui Dorcas tuli kuue kuu pärast koju, oli ta vaimustuses, kui nägi, et tema piibliklubist oli saanud kogudus! 34

neist on ristitud adventistid, kaasa arvatud mõned tema koolikaaslased.

Eelmise aasta detsembris tuli Dorcas jõuluvaheajale ja ühines usklikega, kes kogunesid suure presentkatte all. Nad istusid kokkuklopsitud palkidel kümnekonna sentimeetri kõrgusel maast. Kuid grupp muutub järjest tugevaks ja teeb usinalt misjonitööd.

Ühel hommikul vara läks Dorcas turuplatsile, kus tema koguduse lapsed käisid kaks korda nädalas turule kogunevatele inimestele laulmas ja valjuhääldist rääkimas.

„Ma olen õnnelik, et Jumal kasutas teiste inimeste Jeesuse juurde juhtimiseks mind, last,“ ütleb Dorcas. „Ma ei osanud piiblisalmidega kaarte jaotama hakates oodata, et moodustub uus kogudus. Ma tahtsin lihtsalt mitteadventistidest sõpradele õpetada oma armastust Piibli vastu. Suuremal osal minu küla lastest ei ole Piibleid ning ma tahtsin, et nad kohtuksid Jeesusega ja õpiksid Teda tundma nagu minagi.“ Ta vaatab kõiki temale naeratavaid inimesi ja lisab: „Ma arvan, et see toimib.“

Jõuluvaheaja lõpus kogunesid koguduseliikmed jõe äärde, kus Dorcas ja tema sõbrannad alustasid piiblisalmide õppimist. Mitu tüdrukut läks koos Dorcase ja pastoriga vette. Sõbrad oli küll juba Dorcase tunnistuse tõttu ristitud, kuid nad tahtsid olla Dorcase kõrval, kui teda ristiti.

Dorcas läks tagasi kooli, kus ta oli moodustanud varahommikuse palvegrupi, mis käis koos enne tundide algust. Ta oli loonud ka laulurühma, mis sisustab kooli jumalateenistused muusikaga. „Ma otsin veel võimalusi,

kuidas teenida Jumalat,“ ütleb ta. „Olen teada saanud, et Jeesuse heaks on lihtne tegutseda. Tee lihtsalt seda, mis sulle meeldib teha, kuid tee seda Jumala heaks. Tema abil õnnestub kõik. See on raske töö, kuid seda on rõõm teha.“

Meie misjoniannetused aitavad rajada selliseid kogudusi, nagu moodustasid Dorcas ja tema pere oma kodukülalas Paapua Uus-Guineas. Aitäh ustavate ohvriannetuste eest, mis aitavad teisi Kristuse juurde juhtida.

Lühidalt

* Paapua Uus-Guineas elab ligi 6,3 miljonit inimest. Seal on üle 237 000 seitsmenda päeva adventisti. See tähendab, et rohkem kui pool Vaikse Ookeani Lõunadivisjoni 400 000 adventistist elab siin.

* Kümned misjonikoolid, algkoolidest kõrgkoolideni, õpetavad noori, jõudes õpilasi teenimistöökoolitades evangeeliumikuulutusega tuhandete kodudeni.

* Kuid ikkagi ei tea sajad külad ja tuhanded inimesed sellel mägisel maal, et Jeesus armastab neid ja suri nende eest.

* Dorcase loo kohta leiad lisa selle kvartali adventimisjoni DVD-lt.

28. november 2009
Paapua Uus-Guinea

Lloyd Sane ja tema ema

Kutse

Lloyd Sane ja tema ema

Lloyd Sane on teismeline, kes elab Port Moresbys Paapua Uus-Guineas. Kuigi tema isa kasvas üles adventperes, oli ta usust loobunud ja pere ei käinud enam kirikus. Siis kutsus Lloyd'i sõber Isaac teda endaga koos kirikusse.

Isaac on Lloydist vanem, kuid ta kohtles Lloyd'i lugupidamisega ja näitas oma lahkusega üles Jumala armastust. „Kirikus on tore,“ lubas Isaac. „Meil on palju noori ja neil kõigil on hea meel sind näha.“ Nii oli Lloyd nõus minema.

Hingamispäeval tuli Isaac Lloyd'i juurde ja kaks noormeest asusid kiriku poole tee. Aga kui nad jõudsid kiriku lähedale, muutus Lloyd pisut närviliseks. Tema pere polnud ju kirikus käinud ja see kõik oli tema jaoks uus.

„Isaac tutvustas mind oma sõpradega ja poisid tegid mu olemise meeldivaks.“

Lloyd ühines Isaaci ja teiste noortega noorte jumala-teenistuses ja Lloydile meeldis see tõeliselt. Ta polnud iial arvanud, et kirikus võib nii tore olla.

Kui poisid pärast teenistust kodu poole kõndisid, naeratas Isaac ja küsis: „Kas sul oli tore?“ Lloyd noogutas, sest talle oli tõesti kirikus meeldinud. „Siis tule minuga ka järgmisel nädalal kaasa,“ kutsus vanem poiss.

Sellest nädalast alates käis Lloyd oma sõbra Isaaciga kirikus. Lloyd tahtis kõike kuulnud oma perega jagada ning kutsus oma vanemaid ja vendi-õdesid kirikusse kaasa. Lloyd'i ema lubas oma lapsed rõõmuga kirikusse, sest ta teadis, et nad tegelevad millegi heaga. Kuid ta ise töötas hingamispäeviti ja tal oli raskusi kirikusse minekuks vaba aja saamisega. Isal oli oma äri ja ta töötas hingamispäeviti.

Lapsed jõudsid tihtipeale kirikust koju sel ajal, kui ema tuli töölt. Nad istusid koos ja rääkisid, mida nad kirikus olid teada saanud.

Järgmise aasta jooksul käis Lloyd oma õde-vendadega koos kirikus. Kui üks või teine lastest ei tahtnud kirikusse minna, julgustas Lloyd neid koos ühise perena minema.

Lloyd ühines rajaleidjatega ning tema vennad ja õed askeldajatega. Rajaleidjate tundides sai Lloyd kuulda perekonnapalvustest ning otsustas seda oma kodus rakendada. Keegi andis talle kaks pühendusraamatut ning ta kutsus pere enne hommiku- ja õhtusööki kokku, et lugeda pühendustekst ja palvetada koos. Neile meeldis laulda

koos laule, mida väiksemad lapsed hingamispäevakoolis õppisid.

Kuid Lloyd ei olnud veel rahul. Ta soovis, et vanemad tuleksid perega kirikusse. Ta kutsus neid sageli ning nii ema kui ka isa ütlesid, et nad tulevad. Ema korraldas oma töögraafiku nii, et saaks ühel hingamispäeval kirikusse minna.

Ema pidi minema tööreisile. Ta lubas, et kui ta tuleb tagasi, läheb ta koos lastega kirikusse. Aga kui ta koju jõudis, jäi ta haigeks ja oli kaks nädalat haiglas. Lloyd külastas teda ja palvetas tema eest. Ta luges emale piiblisalme ja julgustas Jumalat usaldama. Mõnikord tuli Lloyd'i õde haiglasse kaasa. Siis laulsid nad emale usulaule.

Haiguse ajal oli emal aega mõelda perele ja oma vaimulikule elule. Ta tundis end halvasti, et polnud näidanud lastele head eeskuju nende koos kirikusse minnes. Samas oli ta väga uudishimulik, mis pani tema lapsed nii ustavalt kirikus käima. Enne haiglast väljasaamist lubas ta lastele, et läheb nendega kirikusse kohe, kui on selleks suuteline.

Ema pidas oma lubadust ning esimesel hingamispäeval pärast haiglast vabanemist läks ta koos lastega kirikusse. Tal polnud kerge toime tulla töö, pere ja Jumalaga; ta oleks peaaegu töö kaotanud, kui ütles ülemusele, et ei saa enam hingamispäeval töötada. Kuid Jumal valmistas väljapääsu ja emal on nüüd hingamispäevad vabad.

Hiljuti sai Lloyd'i ema ristitud ja ka Lloyd valmistub ristimiseks. Ema on tänulik, et poeg ei andnud järele, vaid julgustas teda andma oma elu Jumalale. Tema julgustab omakorda abikaasat tulema tagasi lapsepõlvekogudusse, et pere võiks olla ühes usus.

Lloyd on rõõmus, et tema sõber Isaac viis ta kirikusse ja et Jumal kasutas teda ülejäänud pere kutsumisel. Misjonitöö algab kodust ja jõuab sealt laiemasse ringi. Meie misjoniannetused võimaldavad tunnistada oma usust neil, kellega me ei pruugi siin maa peal iial kohtuda.

Misjoniteated

* Paapua Uus-Guinea on saareriik, mis asub Austraaliast põhja pool. Suurem osa elanikke elab Uus-Guinea peasaarel, mis on jagatud Indoneesia Paapua provintsi (endine Irian Jaya).

* MäGINE maastik ja troopiline kliima muudavad reisi-
mise selles piirkonnas raskeks, kuid väikeste lennukitega on see võimalik. Osa 2005. aasta kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest aitas osta uue lennuki nende inimeste teenimiseks.

* Lisateavet Paapua Uus-Guinea ning seda piirkonda teenivate misjonäride ja lennuki kohta vaata selle kvartali adventmisjoni DVD-lt.

5. detsember 2009
Uus-Meremaa

Crystiane

Koju tagasi

Crystiane

[Paluge see mina-vormis lugu noorel naisterahval ette kanda.]

Ma kasvasin üles adventperekonnas Brasiilias. Kuid mu usku kõigutas vanemate lahusus ja vanaisa äkiline surm. „Kuidas sai armastav Jumal tema niimoodi minult ära võtta?“ mõtlesin ma.

Ma lõpetasin kirikus käimise ja seltsisin oma mitteadventistidest sõpradega. Pere püüdis mulle mõistust pähe panna, kuid ma ei tahtnud toimida nende sõnade kohaselt. Ma tahtsin elada oma elu. Niisiis otsustasin ülikooli viimasel aastal põgeneda oma kallima Cezariga Brasiiliast võimalikult kaugemale. Me kolisime Uus-Meremaale.

Kuid meie uus elu Uus-Meremaal ei olnud nii uhke, kui olime kujutlenud. Elasime väikebussis ja suutsime vaevu leiba osta. Kolisime Austraaliasse ja leidsime tööd restoranis. Töötasime nagu hullud, et arveid tasuda, kuid see ei meeldinud mulle. Ma igatsesin kodu ja pere järele. Olin üksik ja õnnetu. Kuid uhkus ei lubanud mul koju minna.

Kui jäin rasedaks, igatsesin oma ema rohkem kui iial varem. Ta palus mul tulla koju külla ja ma läksin. Ma palusin oma teguviisi pärast andeks. Ema on mu kindlus; ta aitas mul end jälle tugevana tunda.

Perekonnaga lepitatuna läksin tagasi Austraaliasse õnneliku inimesena. Leidsin adventkiriku ja hakkasin seal käima. Seal armastati ja oodati mind, kuigi mul polnud sobivaid rõivaid selga panna. Ma tundsin end seal turvaliselt ja võisin Jumala juurde tagasiteed otsides jääda iseendaks. Ma olin rahul.

Mõne kuu pärast sündis meie poeg ning me kolisime Cezariga tagasi Uus-Meremaale uut elu rajama. Aja jooksul leidsin väikese usklikte grupi, kes aitasid mu hinge toita. Võtsin oma poja ja väikse tütre kirikusse kaasa ning neile meeldis seal. Hakkasin hindama hingamispäeva nii nagu ei iial varem. Kui ma olin noorem, arvasin, et hingamispäeva on päev, mil ma ei tohi mitmeid asju teha. Ma ei võinud telerit vaadata ega sõpradega mängida. Pidin lihtsalt istuma ja kuulama jutlusi, mida ma ei mõistnud. Kuid äkitselt hakkasin pidama hingamispäeva füüsilise puhkuse ja vaimuliku pidusöögi päevaks. Cezar ei käinud meiega kirikus, kuid ta teadis, kui palju tähendab mulle usk, ja ta toetas mind.

Siis vigastasin suusatades põlve. Mul olid kohutavad valud. Arstid panid mu jala puusast hüppeliigeseni kipsi. Kuid mu põlv paistetas üles ja ma pidin haiglasse tagasi minema. Arstid ütlesid, et ma murdsin põlve. Nad panid uue kipsi ja saatsid mu koju. Ma ei saanud kõndida ega tööd teha.

Mind kohutas mõte, et pean kuus nädalat kipsi kandma ega saa midagi teha. Kuid koguduseliikmed koondusid ja aitasid mind väga mitmel moel. Koguduseliikmed tõid süüa ja jäid meie juurde sööma ning meie pastor ja tema naine külastasid meid sageli. Pastor korraldas kesknädalase palvekoosoleku minu kodus, et ma saaksin osa võtta. Siis hakkasin mõistma Jumala õnnistusi minu võimetuses. Vahel ühines meie palveteenistusega ka mu mees ning koguduseliikmeid tundma õppides muutus usk talle meeldivamaks. Siis küsis üks mu sõbranna minult Jumala kohta ja mul oli aega temaga Piiblit uurida. Kui nägin neid õnnistusi, muutus mu suhtumine oma vigastusse.

Kuue nädala pärast, kui läksin kipsi ära võtma, uuris arst mu põlve uuesti ja ütles, et see polnudki katki. Ma olin kindel, et see oli paranenud, kuid ta näitas mulle pilte ja väitis, et mu põlv polnud kunagi katki olnud. Ta ei suutnud seda seletada, kuid ma mõistsin, et Jumal oli kasutanud seda vigastust, et rakendada oma plaani minu elus.

Nüüd tänan Jumalat iga päeva eest, mille Ta mulle annab. Olen õppinud, et probleemid võivad eneses kätke- da õnnistusi. Ja isegi kõige lihtsamad asjad on õnnistus Jumalalt. Ma palvetan, et mu abikaasa näeks Jumal armastust ja ilu ning ühineks minuga adventkoguduses. Tä-

nan Jumalat usklike eest, kes palvetasid ja hoolitsesid minu eest, kes armastasid mind isegi siis, kui keeldusin Jumalat oma elus tunnustamast. Ja ma tänan Jumalat oma väikese koguduse eest, globaalmisjoni rajatud koguduse eest meie väikeses linnas. Eelkõige tänan Jumalat kõigi liikmete eest kogu maailmas, kes hoolitsevad üksteise eest ning tunnustavad Jumala armastusest oma elude ja misjoniannetustega.

Lühidalt

* Uus-Meremaa asub Austraaliast kagus. See hõlmab kaht peasaart ja mitmeid väiksemaid saari. Suurem osa Uus-Meremaa neljast miljonist elanikust elab põhjasaa-rel. Suurimas linnas Aucklandis on veidi üle 1,1 miljoni elaniku.

* Uus-Meremaal on paraskliima, viljakas pinnas ja mineraalide varud ning kõrge elatustase.

* Uus-Meremaa algsed asukad olid pärit Polüneesiasst ja neid tuntakse maooridena. Tänapäeval on neid vähem kui kümnendik rahvastikust.

12.detsember 2009
Uus-Meremaa

Ninel ja Dragiða

Igatsus armastuse järele

Ninel ja Dragiða

[Paluge see mina-vormis lugu naisterahval ette kanda.]

Olin suurte tulevikulootustega karjäärinaine. Kuid pärast kommunismi kokkuvarisemist oli elu mu kodumaal Ukrainas raske. Mõned sõbrad kutsusid mind Dubaisse. Kraapisin kokku lennupileti raha ja jõudsin kohale kõigest 7 dollariga taskus. Ma sain tööd Jaapani firmas vene keelt kõneleva turundusjuhina. Äkitselt oli elu hea. Mul oli kõik, mida soovisin, kuid ma tundsin oma elus tühjust.

Kasvasin üles Ukrainas kommunistlikul ajal ja mu vanaema kartsin mulle Jumalast rääkida. Kuid südames ma teadsin, et Jumal on olemas, ja ma olin Teda otsinud.

See vajadus Jumala järele tuli Dubais tagasi. Kuid ma ei teadnud, kuidas Teda leida.

Kohtusin inimestega kõigist riikidest, kõigist religioonidest. Küsisin neilt nende tõekspidamiste kohta. Ma sain palju teada, kuid ei leidnud ikka seda, mida otsisin.

Olin üksildane ja soovisin toredat meest nagu oli mitmel mu sõbrannal. Kuid mitte lihtsalt suvalist meest, vaid kõrgete standarditega meest. Sõbrad tutvustasid mind meestele, kuid ükski neist ei sobinud sellega, mida otsisin.

Nii et kui sõber pakkus, et tutvustab mulle oma sõpra, polnud ma kindel, et tahan temaga kohtuda. Tundsin juba mitmeid selle mehe sõpru ja ükski neist ei meeldinud mulle. Nii ma eirasin teda.

Kuud möödusid. Siis kutsus mu sõber mind peole. Olin just saabunud pikalt reisilt ja olin väsinud. Püüdsin minemisest kõrvale heita, kuid mu sõber ei võtnud eitavat vastust kuulda. Lõpuks nõustusin tema meelega peole minema.

Sõber tutvustas mulle oma sõpra Dragiđat, keda ta oli juba varem tutvustada tahtnud. Ma tundsin, et Dragiđa on teistsugune. Kui me vestlesime, tundsin, et ta on eriline. Ja enne peolt lahkumist vahetasime telefoninumbrid.

Ma ei saanud Dragiđat oma peast välja. Sõbrad tööjuures märkasid, et ma olen teistsugune. „Ma olen armunud,“ ütlesin neile. Nad olid üllatunud, sest olin meeste suhtes väga valiv. Nad arvasid, et ma pole armumiseks piisavalt sentimentaalne.

Veetsime Dragiđaga palju aega koos. Aga iga kord,

kui kutsusin Dragiđat reede õhtul või laupäeval välja, siis kui ma ei töötanud, keeldus ta. „Miks?“ küsisin.

„Ma olen seitsmenda päeva adventist,“ ütles ta. Ma arvasin, et „adventist“ tähendab poliitilist rühmitust või äri või midagi. Kuid ühe õhtusöögi ajal hakkas Dragiđa rääkima Jumalast. Ma kuulasin ja esitasin talle kõik küsimused, mille üle olin aastaid pead murdnud. Dragiđa vastas kõigile ja tema vastused olid minu jaoks loogilised. Unustasin, kus ma olin, unustasid kõik teised ümber, kui me tundide kaupa vestlesime.

Kui Dragiđa vanemad tulid talle Dubaisse külla, hoiatas ta, et tema sõbrannad polnud kunagi vanematele meeldinud. Aga kui me kohtusime, tundsim end üsna mugavalt ja meist said kiiresti sõbrad. Õhtu lõpuks kutsusid nad mind oma tütreks.

Veetsin kõik vabad hetked Dragiđa ja tema vanematega. Dragiđa isa oli pastor. Külvasin ta üle küsimustega ja ta vastas neile kõigile. Kui nägin, kuidas Jumal sobis nende ellu, mõistsin, et Jumal muutub minu elus aina reaalsemaks. Minu suhe Jumalaga edenes, sest olin leidnud uue pere, Jumala perekonna. Ma võtsin Kristuse vastu ja sain ristitud. Peagi kihlusime Dragiđaga.

Kuid asjad polnud lihtsad. Sain firmadelt ahvatlevaid tööpakkumisi, kuid pidin neist keelduma, sest muidu oleks tulnud mul hingamispäeval töötada. Pärast abiellumist lahkusime Dragiđaga Dubaist ja asusime elama Uus-Meremaale, kus Dragiđa äril oli filiaal. Ühinesime kohaliku adventkogudusega ja kohtusime mitmete teiste vene keelt kõnelevate adventistidega.

Väike vene keelt kõnelev grupp käib koos ingliskeelses kirikus, kuid meid saab järjest enam. Hiljuti õnnistati meid oma vene keelt kõneleva pastoriga, et ta aitaks meil rajada uue koguduse Uus-Meremaal. Meil on suured plaanid. Soovime käivitada venekeelse teleprogrammi ja rajada kohviku, mis pakuks tervislikku toitu atmosfääris, kus inimesed saavad kohtuda ja seminare pidada.

Ma jätsin oma karjääri, nii saan pühendada oma elu perekonnale ja kogudusele. Ma tahan, et minutaolised otsivad inimesed saaksid teada, et Jumal suudab nende elu muuta.

Teie misjoniannetused aitavad otsivatel inimestel leida Kristust. Need aitavad ka rajada uusi usklike kogudusi üle kogu maailma.

Misjoniteated

* Uus-Meremaa suhteliselt väike elanikkond (veidi üle 4 miljoni) sisaldab tuhandeid immigrante. Samal ajal kui paljud tulevad Vaikse ookeani lõunasaartelt, on märkimisväärne hulk parema elu otsijaid pärit Ida-Euroopast ja Aasiast. Immigrandid on sageli usule avatumad kui need, kes on riigis põlvkondi elanud.

* Globaalmisjonipioneerid on saadetud rajama kogudusi nende vähemuste ja immigrantide hulka. Koguduse alge, kus Ninel ja tema abikaasa käivad, saab abi nii globaalmisjonilt kui ka misjoniannetustest, et rajada uus kogudus.

19. detsember 2009
Uus-Meremaa

Samson

Samson jõuab arusaamisele

Samson

Samson kasvas üles adventkodus, kuid teismelisena eksles ta radadele, mida nägi oma sõpru elamas. Ta kuulis neid rääkimas vabadusest teha, mis meeldib, ja reeglitele mitteallumisest. Samson jättis rumalast peast kiriku ja järgis sõpru. Peagi pani ta nendega pidu, jõi ja tarbis narkootikume.

14-aastaselt saadeti ta noorte kasvatusasutusse, kuid ta põgenes ja läks tänavatele tagasi. Iga kord püüti ta kinni ja saadeti oma sõpradest kaugemale ning iga kord jooksis ta uuesti ära. Ta veetis mitmeid kuid noorte ellujäämislaagrites, mis olid mõeldud rühmatöö ja vastutustunde arendamiseks. Aga kui ta vabanes, pöördus ta tagasi tänavale sõprade juurde ja sattus peagi taas seadusega pahuksisse.

Kui ta sai 18-aastaseks, saadeti ta kuritegude eest vanglasse. Ta otsustas kuuletuda kõigile reeglitele, et saaks varem välja.

Samsonile tundus, et kristlastest vangide grupp sai temast rohkem privileege, niisiis otsustas ta saada kristlaseks, saamaks valvurite silmis paremasse kirja. Kuid asjad ei läinud nii, nagu ta kavatses.

Ta ühines piibliuurimisgrupiga ja käis kabelis jumalateenistustel. Ühel päeval tuli jumalateenistusele esinema koor. Kuulates tundis ta imelikku rahu. Ta võitles selle tunde ja lahkumiskavatsusega, kuid vaikne hääl ütles talle: „Lihtsalt istu ja kuula.“ Ta teadis, et Jumal rääkis temaga, nii jäi ta kohale ja kuulas. Muusika liigutas teda ning armastuse ja päästmise sõnum tõi pisarad silmi. Sel päeval andis Samson oma elu Jumalale. „Tee minuga, mida soovid, Issand,“ palvetas ta. Sellest päevast peale polnud Samsoni elu enam endine.

Vanglas oli tal ohtralt aega Piibli lugemiseks ja palvetamiseks. Ja tema palve oli alati „Jumal, kasuta mind oma töös.“ Mõne kuu pärast sai ta vabaks.

Seekord otsis ta tänavale sõprade juurde naasmise asemel üles adventkiriku ja hakkas seal käima. Ta oli kindlalt otsustanud jääda Jumalale ustavaks. Kuid elu oli kiire ja peagi avastas Samson, et ta ei veetnud Piiblit lugedes enam nii palju aega kui vanglas. Üsna varsti jäi lugemine üldse ära. Siis jäi ära palvetamine ja lõpuks hakkas ta taas jooma. Kuid ta jätkas hingamispäeva kirikus käimist.

Kui ta ühel õhtul oli väljas joomas, kukkus ta ja vigastas tõsiselt pead. Kui ta kaineks sai, mõistis ta, et oli

murdnud tõotusi Jumalale ja oli ära teeninud surma, kuid Jumal oli ta taas päästnud. Samson palus Jumalalt andestust ja et Jumal võtaks talt ära soovi alkoholi juua. Sellest ajast saadik pole ta alkoholi puutunud.

Samsonil oli meeles, kuidas vanglas kuulnud koor oli tol päeval teda liigutanud. Ta oli musikaalne ja soovis teenida Jumalat muusika kaudu. Ta kutsus oma vendi ja õdesid endaga koos muusikalist gruppi moodustama. Nad tegid seda ja Jumal avas neile võimalused kuulutada evangeliumi muusika kaudu Uus-Meremaal, Austraalias ja mujal.

„Hea tunne on näha inimesi oma elusid Jumalale andmas,“ ütleb Samson. „Ma tean omast käest muusika väge.“

Samson mäletab, kuidas ta soovis juhtivaks narkodileriks saamise au, kuid Jumal tegi temast selle asemel muusikute juhi, et laulda Tema auks. Samsonist sai oma koguduse noortejuht ja koorijuht. Ta tunnistab oma usust teiste usulahkude koorijuhtidele ning kolm neist on palunud ristimist.

„Jumal vastas mu palvetele, kuid selliselt, kuidas ma ei osanud kujutledagi,“ ütleb ta. Praegu on selle 26-aastase eksvangi ainus eesmärk tunnistada oma usust noortele, et nad väldiksid lõkse, millesse tema langes.

Samson läks tagasi vanglasse, et süüdimõistetutele jutlustada ning paljud on tema tunnistuse tulemusel andnud oma elud Jumalale.

„Hea tunne on olla õigel poolel,“ ütleb ta. „Politsei küsib vahel, millega ma tegelen, ja see annab mulle võimaluse neile oma usust rääkida. Ja kui ma käin neis pai-

gus, kus ma varem ringi jõlkusin, näen neidsamu inimesi, elamas ikka samas väljapääsuta olukorras. Kui nad küsivad, siis ütlen, et tänu Jeesusele ei tule ma enam sinna.“

Meie misjoniannetused aitavad rahastada noortetee-
nistust, vanglatööd, kõiki, kel on vaja kõigepealt Jumala
armastust tundma õppida. Aitäh annetuste eest.

Misjonteated

* Kuigi 60 protsenti uusmeremaalastest nimetavad end kristlasteks, käivad paljud neist ainult harva kirikus. Ülejäänud 40 protsendist suurem osa ei tunnista ühtki religiooni.

* Uus-Meremaa immigrantide hulgas on usklikke määr kõrgem kui Euroopa päritoluga või mitme põlvkonna jook-
sul riigis elanud inimeste hulgas. Palvetage, et usklikud jagaksid usku pere ja sõpradega ning julgustaksid teisi oma südant Jeesusele andma.

* Uus-Meremaal on veidi üle 11 000 seitsmenda päeva adventisti. See teeb ühe adventisti iga 372 elaniku kohta. Palvetage, et kogudus saaks järgnevatel aastatel tugevamaks.

26. detsember 2009

Kolmeteistkümnnenda hingamispäeva programm

Noored jüngriteks

Osatäitjad: kolm kõnelejat – jutustaja ja kaks reporterit. *[Kuigi osatäitjad ei pea oma osa pähe õppima, peaksid nad olema materjaliga nii tuttavad, et suudavad materjali kindlalt ja ilmekalt ette kanda.]*

Abivahendid: suur Vaikse Ookeani Lõunadivisjoni kaart. (Kuvage kaart projektoriga ekraanile või joonistage kaart suurele paberile.)

Jutustaja: sellele kvartalil oleme keskendunud Vaikse Ookeani Lõunadivisjonile. Meie tänased kolmeteistkümnnenda hingamispäeva annetused aitavad sealsetel noortel kasvada Jumala armastuses ja saada haridust Tema teenimiseks. Selle jaoks on kaks erilist projekti.

Esimene reporter: kujutlege laste hingamispäevakooli ilma õppetükkideta, ilma lugu illustreerivate viltpiltide ja värvimispiildeta. Õpetajad püüavad laste tähelepanu köita.

Paljudel Vaikse ookeani lõunasaarte lastel ei ole hingamispäevakooli õppetükke. Nende õpetajatel ei ole tahvli-

le panemiseks viltpilte. Neil pole piiblilugusid illustreerivaid pilte. Külastame täna üht saarekirikut ja kasutame kujutlusvõimet, et mõista, milline on nende laste hingamispäevakool.

Kell on üheksa. Vanemdiakon võtab metalltoru ja lööb seda puuksa küljes rippuva suure metallsilindri vastu. Ta kutsub kõiki hingamispäevakooli. Lapsed tulevad joostes. Nad istuvad pinkidele õlgkatuse all või puu alla maha. Õpetaja tervitab neid ja alustab lauluga. Oi kuidas neile meeldib laulda!

Siis on jutustuse aeg. Õpetaja räägib piibliloo nii hästi kui suudab. Tal ei ole loo illustreerimiseks viltpilte ega muid pilte, mida saaks lapsed vaadata, et paremini mõista. Ta kasutab häält, et muuta jutustus võimalikult reaalseks.

Kui ta jutustamise lõpetab, kordab ta lastele piibliteksti. Neil ei ole õppetükke, seepärast peavad nad piiblisalme õppima õpetaja järele korrates ning kirjutades neid kepiga saart katvale liivale.

Me teame, et kui me ei suuda kõita laste tähelepanu, oleme õpetusliku momendi kaotanud. Niisiis kavatseb Vaikse Ookeani Lõunadivisjon lastele loos sisalduva tööga mulje avaldamiseks trükkida laste hingamispäevakooli õppetükkide pildid ja katta kilega, et need peaks kauem vastu. Siis on lastel pidepunkt, kui nad kuulavad Piibli õppetunde, mida me teame ja endastmõistetavaks peame.

Meie lapsed ühinevad lastega hingamispäevakoolides üle kogu maailma, et aidata väikestel sõpradel Vaikse ookeani lõunaosas saada need suured piibliteemalised piltplakatid. Ka meie saame aidata, sest osa meie kolme-

teistkümnenda hingamispäeva annetustest aitab rahastada seda projekti ja õpetada Vaikse ookeani lõunapiirkonna lastele, et Jeesus armastab neid ja tal on nende jaoks oma plaan.

Jutustaja: Aitäh. Meie teine kolmeteistkümnenda hingamispäeva projekt keskendub samuti Jumala teenimiseks vajaliku hariduse andmisele, kuid veidi vanemale seltskonnale.

Fultoni kolledž Fidžil on peaaegu 70 aasta jooksul koolitanud sadu noori teenimistööle. Kool jõuab oma töö järgmisesse etappi ja vajab meie abi, et see oluline kool saaks jätkata Jumala valguse heitmist Vaikse Ookeani Lõunadivisjoni pimedatesse nurkadesse.

Teine reporter: 1940. aastatel ühendati kolm väikest Fidži õppeasutust ja moodustati Fultoni kolledž. Uus kolledž rajati Fidži peasaarele piimafarmi. Aastate jooksul kasvas linnak, et majutada umbes 400 tudengit.

Aga kui maa rendileping mõne aasta eest lõppes, luhutusid uued rendiläbirääkimised. Selgus, et Fultoni kolledž tuleb teise kohta üle viia. Kolimiseks on sobiv aeg, sest paljud esimestest hoonetest vajavad tõsist remonti või lausa asendamist.

Pärast intensiivseid otsinguid kogu Fidžil leiti krunt ja allkirjastati rendileping alaliseks kasutamiseks. Uuel asukohal on senisega võrreldes mitmeid märkimisväärseid eeliseid. Kinnistu asub kõigest 15 minuti kaugusel rahvusvahelisest lennuväljast ja on seepärast mugavam Fidžile saabuvate rahvusvaheliste tudengite jaoks. Olemas on elekter, kanalisatsioon ja muud mugavused ning piirkonda ähvardavate tsüklonite kahjuoht on väiksem. Sa-

muti on olemas kasutatav põllumaa, mida on väga vaja tudengitele töövõimaluse pakkumiseks.

Vahel tuleb välja, et tagasilöök, nagu rendiläbirääkimiste ebaõnnestumine Fultoni kolledži praegusel maatil, võib osutada Jumala õnnistuseks.

Tänased kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused aitavad liikuda sel olulisel õppeasutusel uude sajandisse ja uude etappi Jumala töös.

Jutustaja: Inspireeriv on näha noori Kristuse juurde tulemas ja saamas haridust, mida on vaja Jumala ja inimeste teenimiseks. See on meie arusaam, kui läheneme süvitsi Vaikse ookeani lõunapiirkonna noorte abistamisele tööks valmistumisel Jeesuse tagasitulekuni.

Teadmiseks annetajaile

„Kirik tuli!“ hüüdsid inimesed, kui nägid uut läikivat lennukit mäe otsas asuvale muruga kaetud maandumisrajale maandumas. Kolme aasta eest aitasid teie kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetused osta selle misjonilennuki Paapua Uus-Guinea jaoks. Paapua Uus-Guinea usklikud tänavad teid kogu südamest.

Edaspidised kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Kesk-Aafrika Idadivisjon. Erilised projektid on kliinik Burundis ja prantsuskeelne ülikool Rwandas.

2010. aasta teisel kvartalil pöörame tähelepanu Euro-Aafrika Divisjonile.

* piiblitekstid internetist <http://www.piibel.net/>